

Balears, cara i creu

Els esdeveniments que s'han produït a les Balears des de la dimissió de Cristòfol Soler al capdavant del Govern són com les dues cares d'una moneda.

La creu, l'aspecte negatiu de tot l'afer és que si es mira amb atenció, les Illes Balears han passat pràcticament des de juliol de 1995 sense govern. L'actual president, Jaume Matas, ha impulsat una intensa activitat desconeguda fins ara al Consolat de Mar –la seu del Govern–, però la voluntat de Matas no ha estat acompanyada de la necessària tranquil·litat del seu grup parlamentari. En els pocs mesos que el nou executiu ha intentat governar, s'han succeït tantes crisis internes –fruit de les lluites entre canyellistes, vergeristes i soleristes– que el president sempre ha hagut de tenir un ull posat en el Parlament. Així no es pot esperar que un govern faça el que ha de fer. Per governar es requereix un mínim de tranquil·litat. Ni Matas ha tingut pau, ni molt menys en tingué Soler. El fet és que des de la forçada dimissió de Gabriel Canellas (juliol de 1995) les Balears no tenen una direcció política estable. I això és molt negatiu i preocupant. No es pot continuar així. Durant aquest any i mig hi ha hagut unes noves eleccions generals, a Madrid s'ha format una nova majoria parlamentària, s'ha produït el pacte entre el govern del José María Aznar i els nacionalistes catalans, s'han posat les bases per a una nova reordenació autonòmica de l'estat... Són moltes coses, i molt importants perquè Balears –una comunitat històrica que no és reconeguda com a tal per ningú fora de les fronteres il·lenques– continue sense tenir un govern estable.

Cal que el PP supere aquest període de guerres i guerrilles i assumisca que la majoria dels ciutadans de les Illes el votà per governar. Aquesta acció de govern, en les actuals circumstàncies de l'estat, ha de seguir la línia de reivindicació

davant Madrid per tal d'aconseguir el màxim grau d'autogovern possible. Aquest és el repte de Matas. La seua capacitat per aconseguir-ho marcarà el seu pas per la presidència. Només una victòria en aquest sentit el podria desmarcar definitivament de l'obscuritat del passat canyellista. Per això li caldrà molta habilitat i capacitat de pacte. Sense un mínim consens entre totes les forces polítiques es fa difícil imaginar que Madrid reconega l'especificitat balear. Esperem que en aquesta lluita les Illes tinguin la comprensió dels nacionalistes que tenen representació a les Corts: bascos, canaris i, sobretot, els catalans.

Però l'excessivament llarga crisi del PP balear ha tingut també la cara, l'aspecte més positiu des

del punt de vista nacional. Al marge de com els conservadors hagen resolt la situació interna, el fet és que el solerisme va encendre una flama en la societat il·lenca. La de la idea que era possible un centre polític amb compromís de país, fins i tot nacionalista, que acceptara els mínims que molts sectors reclamen: atenció a la qüestió lingüística, defensa del medi i, sobretot, unes formes d'exercir el poder que s'allunyen d'una vegada i per sempre del que s'ha

conegut amb el nom de canyellisme.

És cert que molts del qui defensaven Soler, no eren dins el PP. Però també és veritat que hi ha grups sociològicament regionalistes –tradicionalment votants del PP– en els quals el solerisme ha tingut la virtut de fer palès que hi ha altres camins.

Aquest espai polític de centre nacionalista fins ara no ha tingut una resposta electoral forta. Però això pot canviar en les eleccions de 1999. Sembla raonable pensar que cada vegada hi haurà més gent disposada a elegir una opció així. Qui ocupe aquest espai, i siga percebut per l'electorat com un partit "gran", tindrà moltes possibilitats d'endur-se bona part dels vots que hipotèticament pugua perdre el PP. ■

“La força política que ocupe l'espai de centre nacionalista a les Illes Balears, i siga percebuda per l'electorat com un partit “gran”, tindrà moltes possibilitats, el 1999, d'endur-se'n els vots que hipotèticament pugua perdre el PP.”